

Stichting Karibu
ANBI geregistreerd

Ambassadeur: Rik Felderhof
Postadres Stichting Karibu:
Piksenweg 19A
7645 BC Hoge Hexel

Lezingen/info: tel. 0546 697 188

Internet: marjantieberink@gmail.com

Website:

www.stichtingkaribu.nl

Bank: ABN/AMRO Rek. nr. NL15ABNA051 11 01 244

Kamer van Koophandel: 06092551

Nieuwsbrief Stichting Karibu Kerst/Winter 2022-2023

Voorwoord van Marjan Tieberink, oprichter stichting Karibu.

Beste donateurs, Lieve mensen van goede wil, Hoge Hexel, winter 2023

Bij deze verlate Kerstniewsbrief, die ik inmiddels heb omgedoopt tot Winternieuwsbrief, wil ik u allen nog graag alle goeds toewensen voor dit nieuwe jaar 2023! Officieel mag dit niet meer, maar iemand alle goeds toewensen mag je toch altijd doen?

Ik vind het elk jaar weer een heerlijke verassing om al die verschillende kaartjes van al die verschillende mensen met hun beste wensen te ontvangen. Een feest van verschillen; in woorden, kleuren en vormen met die ene gedachte: om die ander het allerbeste toe te wensen!

• Ik wens jullie
• geluk, liefde,
• vrede, zegen,
• en gezondheid
• voor elke
• nieuwe dag •

En ja, niemand weet hoe zo'n pril, nieuw jaar er uit zal gaan zien... Dat zullen ongetwijfeld mooie, bijzondere, verdrietige en nog vele andere soorten momenten zijn. Het leven is vol van mooie en minder mooie momenten.

Ik geef u even een kijkje in een van de vele gebeurtenissen die mij persoonlijk overkwam in het afgelopen jaar. Dat was n.a.v. een wel heel onverwachte gebeurtenis die me deed denken aan iets bijzonders, waardoor ik geïnspireerd werd en ik deze aanleiding toen als inleiding gebruikte voor de Karibu Nieuwsbrief Zomer 2022.

Ik citeer het stukje uit die betreffende nieuwsbrief waarin de volgende woorden eruit sprongen: **Stel je voor dat jou dit overkomt.**

Enige tijd geleden werd ik nogal aan het denken gezet door een column die ik kreeg toegestuurd. Het gaat hier over een man die het dagboek van zijn overleden moeder vond. Hij begon erin te lezen en terwijl hij dit las, beseftte hij dat hij in het innerlijk van zijn

moeder keek. **Stel je voor dat jou dit overkomt.** Dan kun je plotseling die wisselende stemmingen begrijpen of die afwezige blik in haar ogen en ook waarom ze bepaalde dingen die haar dwars zaten niet kon zeggen. Hij begreep opeens zoveel méér van haar. Dit dagboek opende letterlijk en figuurlijk een andere bladzijde van haar leven. Hij maakte kennis met haar diepere gevoelens. Hij leerde zijn moeder opeens van een heel andere kant kennen.

Hetgeen ik toen meemaakte had betrekking op dit ene zinnetje:

Stel je voor dat jou dit overkomt

Ik werd gebeld door een notaris met de mededeling dat er een mevrouw was overleden. Ze had de stichting Karibu als enige erfgenaam aangewezen in haar

testament. De aanleiding was de kerstuitzending die ze op Kerstavond 2005 had gezien, die Rik Felderhof had gemaakt over het werk van Irene en mij, destijds nog in Rwanda. Dé kerstdocumentaire van de NCRV in 2005, met als gasten in de uitzending, Dries van Agt en Herman Finkers. Deze uitzending had haar blijkbaar erg aangesproken.

Het was voor mij een vreemd en onwerkelijk idee dat ik even later met de notaris een huis binnenstapte van iemand die ik nooit ontmoet of gesproken had. Ze had me nooit laten weten dat dit te gebeuren stond, wanneer zij zou komen te overlijden. Ze is 17 jaar nadat ze haar testament had veranderd, overleden door euthanasie.

Je ziet dat alles om je heen van iemand is geweest die je nooit hebt gekend en bij wie je geen enkel beeld hebt. Dat gevoel overviel me en helemaal, toen ik begon met het ontruimen van haar huis. Dan pas ervaar je de échte confrontatie. Het vreemde en ook bijzondere is dat je, door allerlei dingen zoals papieren, foto's en stukjes die ze ooit heeft opgeschreven, iemand beetje bij beetje steeds meer "leert kennen".

Ook besepte ik opeens, dat ik doordat ik alles zorgvuldig moest uitzoeken, ik haar leven hier op aarde aan het afsluiten was. Een leven dat ik in eerste instantie helemáál niet kende, maar waar ik steeds een duidelijker beeld van kreeg. Ze had een brede interesse, gezien de overdadig gevulde boekenkasten

met boeken over vele onderwerpen. Er waren boeken bij van gerenommeerde schrijvers en zelfs ook recent gekochte goede boeken.

Ik vond zelfs agenda's van jaren geleden waarin ze elke dag aantekeningen maakte; een soort **dag**-boekjes die ze zorgvuldig vele jaren had bijgehouden.

Toen ik even later in contact kwam met een oud-buurmeisje van haar, vertelde deze mevrouw me allerlei belangrijke dingen over haar leven en ook dat ze nogal eenzaam gestorven was.

Ik ontdekte ook aantekeningen van haar over Afrika. Ik vond een schriftje dat ze als jong meisje al had gemaakt met daarbij uitgeknipte foto's uit tijdschriften. Zelfs tóen al was er al de belangstelling voor Afrika. Ik zag vele onderwerpen zoals de Kilimanjaro, de Ngorongoro kraters, het beroemde Serengeti Wildpark, maar het ging ook over de Masai- stam en de stam van de Pygmeeën. Hoe bijzonder is het dat Irene en ik met al deze mensen en onderwerpen in ons werk te maken hebben gehad en ik dat nog steeds heb!

De pygmeeën wonen in Rwanda en Irene en ik hebben veel vóór en mét deze kleinste mensen van Afrika gewerkt. Hun lengte is tussen 1.20 tot 1.50 m. De Masai woont in Tanzania en ik heb nog steeds heel goede contacten met deze stam. Ik heb zelfs een heel goede vriendin die tot de Masai behoort.

Wat jammer is het dat ik me juist tóen realiseerde dat ik deze mevrouw nooit heb gekend en dan ook nog te weten dat ze zo eenzaam is heengegaan. Dat raakt me en geeft me een triest gevoel, waar helaas niets meer aan te doen is.

Ik kwam in deze tijd met verschillende mensen in gesprek in dit grote appartementencomplex. Zo kwam ik veel te weten over haar leven en ontdekte ik dat velen door slechts enkele ontmoetingen met haar, zich al snel een bepaald beeld van haar gevormd hadden. Een wel of niet terecht beeld, waardoor ze al snel in een bepaald “hokje” geplaatst werd. Voordat je het zelf weet, hebben anderen je blijkbaar al voorzien van het zo bekende “etiket”.

Laten we juist ook vooral kritisch naar onszelf blijven kijken en blijven “schaven” aan ons eigen al snel gevormde beeld van iemand. We realiseren ons vaak niet hoe je door jouw niet terechte visie op iemand, die ander enorm kunt bezeren.

Door mijn werk in het onderwijs, heb ik juist veel van kinderen geleerd. Een kind staat in het algemeen nogal mild in het leven. Wanneer kinderen ruzie hebben, wordt het al snel weer bijgelegd en spelen ze even later gewoon weer verder, alsof die ruzie nooit bestaan heeft. Ruzie kan bij ons volwassenen al gauw de spel-breker zijn om het leven weer óp te willen pakken. We blijven vaak hangen in hetgeen er in het verleden is voorgevallen. Van enige toenadering is geen sprake en zo kabbelt het leven verder, zonder dat er enige beweging in valt te bespeuren. Zie ook de vele voorbeelden in het zo bekende TV programma van Bert van Leeuwen “Het familiediner”.

Beide partijen lijden bijna állen onder dat soms zo kleine al jaren voortslepende voorval dat bij iedereen diepe wonden slaat. Ver verwijderd van een oplossing. Zo’n programma is dan vaak nog de enige manier om tot die goede oplossing te komen. Zó zitten wij volwassenen helaas in elkaar. Dit in schrille tegenstelling tot kinderen. Terwijl in deze kinderwereld al lang niets meer smeult van wat ooit in het verre verleden eens “een probleem” was.

Laten we daarom “het kind in ons” levend houden om zo onze *eigen-“wijze”* houding te laten varen. Dat zal ongetwijfeld véél bijdragen aan ons *geluk*, onze *zienswijze* én niet te vergeten aan onze *zijswijze* in het leven van elke dag!

Ik wens u allen, mede ook namens de andere bestuursleden, Yvonne Denissen (secretaris) en Harry Horneman (penningmeester) alle goeds toe voor dit nog zo prille jaar 2023!

Warme groet, Marjan Tieberink,
Oprichter en Managing Director Stichting Karibu.

*Ontmoeting met ... Bert van Leeuwen: "Het zo grote risico"
Lid van het comité van aanbeveling van stichting Karibu*

*Bert van Leeuwen is o.a. bekend van het veelbekeken tv-programma "Het familiediner". Alweer verschillende jaren maakt Bert deel uit van het comité van aanbeveling van Karibu. In deze onrustige wereld doet hij een oproep aan u allen om (meer) hulp te vragen aan u, aan jou voor Karibu. Karibu werkt vaak in hulpeloze en hopeloze situaties. Karibu biedt daarom : **noodhulp** én **hoophulp**. (krachtige uitspraak van Unicef!!) Dat is hulp op de korte - én op de lange termijn.*

Het zo grote risico

Het is alweer een aantal jaar geleden dat ik Marjan Tieberink ontmoette. We maakten bij de EO de Grote Bijbelquiz. We werkten met teams en hadden bedacht dat iedere 'teamcaptain' zijn eigen ploeg samen mocht stellen. Eén van de teamcaptains was de bekende Rik Felderhof. Rik had onder meer Marjan gevraagd om deel uit te maken van zijn team. Voor mij was Marjan tot dat moment een onbekende, maar al in mijn voorbereiding werd mijn interesse gewekt voor deze bijzondere vrouw en vooral ook het bijzondere werk dat ze deed. Maar ik hoopte vooral dat ze een leuke quiz kandidaat zou zijn. De opnames vonden plaats. De quiz ging goed en jawel, Marjan was een uitmuntende kandidaat. Ze haalde met een 9,8 de hoogste persoonlijke score van alle deelnemers.

Tijdens het drankje na afloop sprak ze me aan om meer over haar werk te vertellen. Ze vroeg me ook om na te denken of ik deel uit wilde maken van het comité van aanbeveling. Ik ben me vervolgens nog meer gaan verdiepen in het werk van Marjan en de stichting Karibu. Ook kwam ik meer te weten over haar persoonlijke achtergrond. Over het verlies van haar tweelingzus Irene, met wie ze het fantastische werk voor de armste kinderen in Afrika opzette. Eerst in Rwanda en later ook in Tanzania. Mijn respect en bewondering groeide voor deze vrouw die ondanks het grote verdriet na het overlijden van haar dierbare zus en die ondanks ook nog andere tegenslagen in haar leven, toch de drive hervond om zich in te zetten voor mensen in nood.

Sinds enige jaren ben ik betrokken bij het werk van Karibu. Regelmatig praat Marjan me bij. En ondanks wat recente tegenslagen in haar persoonlijk leven ziet ze met eigen ogen dat de nood zo groot is dat ze door knokt om te kunnen blijven helpen. Ik heb daar ongelooflijk veel bewondering voor en heel eerlijk gezegd voel ik me wel eens wat opgelaten. Ik heb hier mijn werk, mijn gezin, mijn eigen drukke bedoeninkje, terwijl Marjan zich met ziel en zaligheid geeft voor met name de straatarme kinderen in Tanzania.

Nu is **het zo grote risico** dat u de bewondering wellicht met mij deelt en dat u zich misschien zelfs ook wat opgelaten voelt, maar dat u vervolgens deze nieuwsbrief weer laat voor wat het is.

Mag ik u dan toch iets vragen? Wilt u nog eens heel serieus overwegen wat ú kunt doen? Natuurlijk, uw betrokkenheid en gebed zijn van levensbelang. Maar niet minder belangrijk: overweeg eens of ook ú een structureel bedrag of bedragje kunt geven. Of wellicht om het maandelijkse bedrag dat u al geeft iets te verhogen. Of maak minimaal 3 mensen in uw omgeving die dit werk nog niet kennen, erop attent.

Iedereen kan dus heel makkelijk meedoen door eenvoudig donateur te worden! Zie iets verderop in deze nieuwsbrief!

Want weet u, we kunnen niet allemaal het vliegtuig pakken en daar naartoe gaan om te helpen. Laten we daarom extra blij zijn met mensen als Marjan die dat wél doen. En laten wij er met z'n allen toch vooral voor zorgen dat Marjan met haar stichting Karibu het werk kan blijven doen.

Want de nood is groot. En u kunt écht iets betekenen.

Mag ik, samen met de vele kinderen en ouderen in Afrika, daarom ook op úw en op jóuw hulp rekenen? U doet toch ook mee? Gewoon dóen!

Veel dank namens hen die door uw inzet geholpen worden!

Hartelijke groet, Bert van Leeuwen

Lid comité van aanbeveling van stichting Karibu.

Hoe word ik donateur van Karibu?

Dat is heel eenvoudig en het kost u nauwelijks tijd. Neem de volgende stappen:

1. Ga naar www.stichtingkaribu.nl
2. Ga naar: WORD DONATEUR
3. Vul het formulier VOLLEDIG IN + CONTROLEER DIT EVEN GOED!
4. Kik op VERZENDEN.

Let op: MACTIG UW BANK om het door uzelf gekozen bedrag per jaar, maand of op een ander tijdstip, van uw rekening af te schrijven.

Dit is alles! Vervolgens ontvangt u automatisch 2x per jaar de Karibu Nieuwsbrief waarin u op de hoogte wordt gehouden m.b.t. het Karibu nieuws in Tanzania én in Nederland.

Zie ook de laatste pagina van deze Nieuwsbrief Winter 2023; dit is alleen voor hen die de *niet* digitaal ontvangen!

Wist u trouwens dat het woord KARIBU WELKOM betekent?

Wees WELKOM!

Heel veel dank!

Een reactie van Marjan op deze hulpvraag aan u van Bert

Graag wil ik inhaken op deze krachtige woorden van Bert: Het zijn woorden waar je **eigenlijk** niet omheen kunt.

Want dát bedoelt Bert met betrekking tot het stukje over “Het grote risico”. Je leest het en je legt deze woorden terzijde. Maar.... het zijn woorden waar je **eigenlijk** niet omhéén kunt!

Ik vind het woord **eigenlijk** nogal “vaag” én veelzeggend. Laat je woordje “eigenlijk” wég, dan heb je meteen al de juiste betekenis te pakken!!!

Zie hier:

Het zijn woorden waar je niet omheen kunt!

Daarom: laten we het niet alleen bij **woorden** laten, maar laten we er ook de **dad**en aan verbinden, zodat **woord én daad** samen op weg gaan. Op weg naar een andere en betere toekomst voor velen.

In het gebied waar ik werk heerst nu een grote hongersnood. De oogst is mislukt, door de oorlog in Ukraine wordt er in Afrika geen graan geleverd, er is

een onverwacht watertekort en natuurlijk speelt ook hier de klimaatcrisis een grote rol. Vele (oor)zaken dus, die dit in gebied huishouden en waar ondervoeding op de loer ligt. De gevolgen van ernstige ondervoeding zijn groot wanneer we er samen niet op tijd bij zijn.

Want door ondervoeding worden hersencellen gedood. Dat is niet niks. Hersencellen die zijn afgestorven zijn voorgoed afgestorven en de schade is blijvend én groot.

Deze kinderen krijgen hierdoor leer- en concentratieproblemen en ze ondervinden daar levenslang in het dagelijks leven de beperkingen van. Zo is bijvoorbeeld het vinden van goede baan heel moeilijk en is je toekomst al vroeg aangetast.

Op dit moment is Karibu alleen maar bezig om kinderlevens en levens van ouderen te redden. Deze ouderen hebben vaak geen kinderen en daardoor niemand die voor hen kan zorgen. Ze zijn afhankelijk van de goodwill van anderen. Daarom betreft Karibu er ook deze ouderen bij. Ook zij zijn van harte welkom om 2x per dag een maaltijd van Karibu te ontvangen.

Voor hen allen geldt: Karibu! = Welkom!

Waaróm ik dit schrijf, raadt U al! Ik heb u állen heel hard nodig om ons hierbij te helpen om zo een nóg grotere ellende te voorkomen.

U herinnert zich vast nog wel de bekende slogan die Karibu samen met de mensen in Tanzania heeft: **Sámen** zijn we sterk! Umoja ni nguvu! (swahili!). Geef alstublieft met gulle hand om op deze manier levens te redden van hen die zonder hulp, zonder toekomst zijn.

Mag ook ik, evenals Bert van Leeuwen, op ú , op jóu rekenen?

Zie het stukje eerder in de Nieuwsbrief! : Hoe word ik donateur van Karibu?

Heel veel dank!

Caring = Sharing

Zorg hebben voor elkaar = delen met elkaar!

ÉN...

Sharing = Caring

Delen met elkaar = zorg hebben voor elkaar!

Maak kennis met deze bijzonder lieve, zorgzame oma in Tanzania....

***Naast de vreselijke ellende van
honger, zijn er ook de grote
problemen van verdriet, gemis en
verborgen eenzaamheid bij velen,
zoals ook bij deze Oma, Julitha
Safari.***

Dit leed overkwam haar vorig jaar.

Het zal je maar gebeuren....Je woont in de rimboe van Tanzania en je dochter, die samen met haar man 4 kinderen heeft, waaronder een pasgeboren baby, wordt ernstig ziek. De diagnose is kanker. Dan slaat de angst, het verdriet, en het niet verder durven denken dan de volgende dag, bij iedereen toe. Zo ook bij deze Oma, de moeder van deze jonge moeder. Haar schoonzoon samen met zijn zieke vrouw, willen er meer dan álles aan doen, dat ze weer zo snel mogelijk beter wordt en dat ze uit de greep van deze vreselijke ziekte komt. Beginnend vanuit een grote dosis hoop. Na verloop van tijd blijkt, dat er toch uitzaaiingen zijn geconstateerd. Moeder én vader, beiden doorzetters, weten samen al dat ze er álles, echt álles aan willen doen dat deze ziekte overwonnen moet worden. Ze willen deze strijd winnen. Ze hebben elkaar als gezin hard nodig. Ze gaan naar verschillende ziekenhuizen om zo de juiste hulp te krijgen. Ze bemerken echter dat de onderzoeken en de behandelingen bakken met geld kosten.

Helaas mochten al deze pogingen niet baten en in april vorig jaar stierf ze. Iedereen was intriest en het bleek dat kort daarna de vader een diepe inzinking kreeg en wegging van de plek waar ze samen gewoond hadden. Oma trok zich in haar grote intense verdriet om haar dochter, toen het lot aan van de vier kleinkinderen, waaronder deze pasgeboren baby.

Een bron van inkomsten was er niet; het was een straatarme familie.

Bertin, mijn contactpersoon vertelde me dit vreselijke verhaal. Ik was er diep door aangeslagen, evenals iedereen die zoiets vreselijks hoort natuurlijk. Ik stelde meteen aan Bertin voor om hen maandelijks te helpen met het geven van voedsel door Karibu.

Hij stuurde enkele foto's van oma met de kinderen, waarop ik de intrieste blik van oma met de eveneens trieste gezichtjes van de kleinkinderen zag.

Oma komt regelmatig naar school waar ook Bertin werkt. Toen ze weer eens naar school kwam, deelde ze uiteindelijk haar grootste zorg met Bertin. Ze zei dat ze door al deze ziekenhuisbezoeken van haar dochter diep in de schuld zat:

Ze moest namelijk in die tijd na het overlijden van haar dochter, alle rekeningen zien te betalen van de vele ziekenhuizen. Iemand in het dorp was toen zo “vriendelijk” geweest dit geld aan haar voor te schieten om zo de rekeningen op deze manier te kunnen voldoen. Maar er zat een klein addertje onder het gras. Toen het geld niet snel genoeg kwam, werd deze man érg ongeduldig.

Oma kreeg te horen dat wanneer ze dit bedrag niet voor 1 oktober had terugbetaald, hij haar stuk grond én haar huis zou vorderen. Ze had, nadat haar dochter was overleden, samen met deze man een document laten maken waarin

dit beschreven stond om zo direct haar schuld aan de ziekenhuizen te kunnen voldoen. De schrik sloeg haar om het hart en ze was radeloos.

Ik vroeg Bertin hoe het met Oma was. Hij vertelde me dit verhaal en zei dat de tijd voor Oma begon te dringen. Het was inmiddels eind september en de dag naderde snel dat deze man er met zijn eis op de stoep zou staan. Ik stelde Bertin voor meteen naar de bank te gaan, het benodigde geld van de Karibu rekening te halen en dan ook meteen contact op te nemen met deze man. Voor Oma was dit een enorm bedrag dat nooit door haar kon worden opgebracht.

Ze was helemaal opgelucht toen Bertin mét het geld aankwam bij haar “huis”, een huis dat er miserabel uitzag. De man was er inmiddels ook; mét het contract en samen met de chief van het dorp. Beiden waren ook bij de 1e ondertekening van dit document aanwezig geweest.

Het geld werd overhandigd en er werd meteen een nieuw document gemaakt waarop geschreven stond dat de schuld van Oma teniet was gedaan.

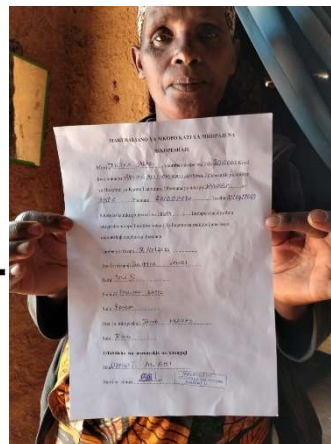
Ze was dolblij; haar schuld was haar kwijtgescholden!

Ze vóelde zich als bevrijd en ze wás ook inderdaad bevrijd!!! Bevrijd van deze ondraaglijke last, deze ondraaglijke schuld.

Een nieuwe toekomst ging voor haar open. Oma blij en ook ik blij!!!

**HET WAS
ZO DONKER
DAT IK
OVERAL
LICHPUNTJES
ZAG**

Toen ik de foto zag van Oma met dat stralende gezicht, dacht ik aan God, aan Jezus. Jezus wil ons ook bevrijden. Bevrijden van onze schuld, van onze foute dingen, die we allemaal richting God doen. Dat kan alléén als wijzelf dat aanbod willen aannemen. Pas dán kan God ons hiervan bevrijden en een nieuwe toekomst begint! Wij blij, God blij!!!

Tot slot....

Tot slot wil ik u nog even heel blije kinderen laten zien, die me op afstand wilden verrassen! Net voor kerst, op 22 december vier ik , helaas zonder mijn dierbare tweelingzus Irene, nog altijd “onze” verjaardag. Bertin heeft er een waar feestje van gemaakt waar ik heel blij van werd!

Zie hier de foto en het filmpje . Helaas is de ruimte in de nieuwsbrief wat beperkt, maar de feestvreugde in Tanzania allerminst! Ik werd uitbundig per video toegezongen en gefeliciteerd mét mooi getekende tekeningen vol kleur! Alle kinderen genieten van een flesje limonade ter ere van m'n 70 e verjaardag!

